

Tarlós István

Budapest főpolgármestere voltam

Hitel Kiadó, 2024. október

Rövid tartalom

Tarlós István 1945 óta az első és eddig egyetlen konzervatív („jobboldali”) főpolgármestere a fővárosnak. Most megjelenő, *Budapest főpolgármestere voltam* című visszaemlékezésében azt fogalmazza meg, hogyan élte meg hosszú polgármesteri időszakát. Könyvében túlnyomórészt a 2010–2019 közti főpolgármesteri évekre koncentrálnak, és feltárja a maga idején több, a közérdeklődés középpontjába került ügy részleteit is – például az M3-as metró, az M4-es metró és a Biodóm kérdését vagy az árvízvédelmet. Csak röviden szól az óbudai periódusról. Beszél viszont az SZDSZ-es múltjáról, a kritikát sem elhallgatva a Fideszhez fűződő kapcsolatáról főpolgármestersége évtizedében, a Budapestinfóról, a főváros közigazgatási rendszeréről is. Sorra veszi a főpolgármesteri kampányokat, és leltárt készít a 2010–2019 közt elért eredményekről. Elbeszéli, milyen támogatást élvezett, és milyen nehézségekkel kellett szembenéznie. Érinti a külföldi kapcsolatokhoz kötődő emlékeit, továbbá színes és izgalmas anekdotákkal is tarkítja a képekben is gazdag önvallomását.

Tarlós István – igazi bennfentesként – a városvezetés kulisszatitkaiba enged bepillantást, melyek egyaránt meghatározták Budapest mindennapjait és a főváros hosszú- és rövidtávú stratégiáját.

Részlet a könyvből

Még Óbudáról egy kevés...

Volt az első (hősi) ciklusban, 1990 és 1994 között egy SZDSZ-es képviselő, aki négy év alatt egyszer jelentkezett szólásra. Azt mondta: „Gyerekek, lehet ezt így is csinálni, meg úgy is. Csináljuk úgy, hogy mindenkinek jó legyen!”

Egy idős kiskisgazda 1990 és 1993 között százötvennyolc levelet írt nekem, és mindegyik szó szerint ugyanazt tartalmazta. Arra tett figyelmeztetéssel felérő ajánlást, hogy szerintem kiket kell feltétlenül eltávolítani a Városházáról. Személyesen csak az első öt levelet olvastam el. Idővel olyan neveket is sorolt, akik már rég nem dolgoztak a hivatalban. E levelek alapján természetesen senkit nem küldtünk el.

Egyszer megkértem az egyik képviselőt, hogy menjen haza, mert kempingnadrágban jött testületi ülésre. Úgy meglepődött, hogy hazament.

Egy kérelmező havi ötszázezer forint támogatást igényelt „közüzemi számlái rendezésére és vitamindús táplálkozásra”. Mikor megkérdeztem, hogyan számolta ki az összeget, azt mondta nekem: „Ne kérdezzen!”

Egyszer egy idős hölgy a helyettem őt fogadó kabinetfőnöknek nyolc strófából álló dalban énekelte el a panaszát. A műsor közben a kabinetfőnöknek egyszer sem állt módjában megszólalni, meglepetésében feltehetőleg nem is igen tudott volna.

2006 után

Hivatali éveim egyik legemlékezetesebb eseménye volt, amikor 2011 májusában Orbán Viktor meghívott, és egy szűk létszámú kormányküldöttség egyik tagjaként vehettem részt a Vatikánban II. János Pál pápa boldoggá avatásán.

Számomra kedves színfolt volt, amikor dr. Tóth József polgármester úr társaságában támogatólag bábáskodhattam a Benkő Sándor, Szörényi Levente, Frenreisz Károly és Benkő László kezdeményezte Rockmúzeum létrehozásánál. Tóth József kollégámmal évekig támogattuk az intézmény működését. A velem hasonló korú XIII. kerületi polgármesterrel a politikai, világnézeti különbség ellenére a zene és a sport kapcsán amolyan „félbaráti” kapcsolat alakult ki közöttünk. Kérésre részt vett a Fővárosi Közfejlesztési Tanács munkájában is, ahol pártatlan, konstruktív hozzáállásról tett tanúbizonyságot. Az elmúlt harminc év egyik legkiemelkedőbb polgármesterének tartom őt.

Megtisztelő volt számomra, amikor felkértek, hogy írjak a régi Népstadionról szóló könyvben a létesítményhez kapcsolódó gondolataimról. Csodálatosnak tartom az új Puskás Arénát, és büszke vagyok rá, hogy a főpolgármesteri időszakomban építette meg a kormány Budapesten. Nem resteltem azonban azt sem bevallani, hogy él bennem egyfajta nosztalgia és hiányérzet a régi Népstadion iránt, amelyhez megannyi csodálatos mérkőzés emléke fűzött. Talán a 7-1-es magyar-angol derbivel az élen. Mindössze hatéves voltam, mikor

apámmal ott lehettem, de a mai napig elég határozottan emlékszem rá. Nem beszélve a hetven-nyolcvanezer nézőt vonzó egykori NBI-es kettős rangadóról, no meg a válogatott egyéb tét-, illetve barátságos mérkőzéseiről. Itt láttam az 1965-ös Universiade atlétikai versenyeit, de még 2007-ben is itt volt a Rolling Stones óriáskoncertje, amit a fiammal együtt nézhettem, hallgathattam végig.

Nagy élmény volt, amikor 2017-ben a vizes vébé fővédnöke lehettem. Három igazán nagy pillanata volt számomra ennek a világbajnokságnak. Az első, hogy elmondhattam a megnyitóbeszédet. A második, hogy megismerhettem és beszélhettem Mark Spitz-cel, minden idők egyik legbámulatosabb úszófenomenjével, az 1972-es müncheni olimpia legnagyobb egyéniségével. A harmadik és egyben legnagyobb, hogy a 400 méteres női vegyes úszás világbajnoki aranyérmét átadhattam Hosszú Katinkának.

Közönségszórakoztató eredménnyel járt, amikor 2013-ban Orbán Viktorral átadtuk a Margitszigeten a Fővárosi Önkormányzat által újjáépített zenélő, színes fényjátékokkal gazdagított szökőkutat. Európa egyik legnagyobb ilyen létesítménye valósult meg. Láttam, hallottam Barcelonában a nemzetközi híró „mágikus zenélő szökőkutat”, és azt hiszem, mellette sem kell szégyenkezniük a margitszigeti építménnyel. A beüzemelő a repertoárt Szentkirályi Alexandra és a magam közreműködésével állította össze. Nyaranként, főleg az esti órákban, évekig nagy tömegeket vonzott a látványosság. Komolyzene, könnyűzene és gyermekdalok egyaránt felhangzottak, sokan együtt énekelték a „szökőkúttal” a dallamokat.

Az sem feledhető számomra, amikor talán 2012-ben megismerkedhettem és szót válthattam a Budapestre látogató Carl Lewisszal, a 20. század legnagyobb, kilencszeres olimpiai és nyolcszoros világbajnok atlétájával.

Sok minden eszembe jutott a korosztályom hatvanas évekbeli hangulatáról, amikor Vitézy Zsófia közreműködésével a Margitszigeti Nagyszállóban hosszan beszélgethettem Eric Burdonnel, az Animals együttes ikonikus énekesével.

Nem felejtendő számomra a XVI. Benedek pápával, továbbá Dziwisz bíboros úrral, II. János Pál pápa titkárával való találkozót.

Más szempontból, de csodás élmény volt számomra a Claudia Cardinaléval végül közös tánchoz vezető, a Kéhli vendéglőben elfogyasztott vacsora. Eszembe jutott közben, hogy mikor tizennyolc éves voltam, ő pedig huszonnyolc, hány évet ajánlottam volna fel az életemből egy ilyen lehetőségért. Apró ajándéka volt a sorsnak a Scarlett Johanssonnal, Angelina Jolie-val, Bruce Willisszel történt találkozót is.

Mint régi futballrajongónak, örökre a lelkemben rögzült egy vacsora az Új Sipos étteremben. Négy ember ült egy asztalnál: Puskás Ferenc, Alfredo di Stefano, Francisco Gento és gyermekkorra óta csodálójuk, jómagam. Itt tolmácsra sem volt szükség. Puskás Ferenc fordított. Örök hála az estéért a feledhetetlen Fejér Miklósnak, az Új Sipos tulajdonosának, Óbuda díszpolgárának.

Spirituális élmény volt bejárni Wadowicében Szent II. János Pál pápa szülőházát.

Nem illő az előzővel egy bekezdésben említeni, de színes epizód volt ellátogatni Sztálin szülőházába Goriban, végigjárni Jasszer Arafat bunkerét, a perzsa sah teheráni villáját, Vietnamban Thieu diktátor palotáját. Ugyancsak érdekes közjáték volt Liverpoolban belátogatni a Beatles Múzeumba, valamint az időközben lebontott, de ugyanazokból az épületelemekből talán kétszáz méternyire változatlan formában újjáépített Cavernbe. Ebben az épületben játszott korai periódusában a Beatles együttes. Ottani információ szerint nagyrítkán ma is váratlanul megjelenik az épületben Paul McCartney, és zenélget egy-egy félórát. Olyankor, mint mondják, tíz percen belül nem lehet bemenni az utcába, olyan tömeg gyűlik össze a futótűzként terjedő hírre.

Kimondottan megilletődtem, mikor 2019-ben meghívtak Barcelonába, hogy beszédet mondjak az FC Barcelona Kocsis Sándor születésének 90. évfordulóján tartott ünnepélyes megemlékezésén. Kocsis Sándor a kedvenc játékosom volt az Aranycsapat tagjai közül. A látogatás alkalmával azt nem mondhattam el, hogy melleleg több mint hatvan éve Real Madrid-szurkoló vagyok.

Féltem őrzött emlékem, hogy kezdeményező szerepem lehetett Budapesten a Katyni-emlékmű, az Árpád-szobor, a Szent Margit-szobor felállításában (Szentkirályi Alexandrával közösen). Jelentős szerepem volt emellett a Gropama melletti Kocsis Sándor-szobor, valamint a Széll Kálmán téri Széll Kálmán-szobor felállításában. Utóbbi kezdeményezői Vízkelety Mariann és Lantos Csaba volt.